

Sygn. akt VI GC 800/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2019 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Dorota Moszyk

po rozpoznaniu w dniu 11 września 2019 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki akcyjnej z siedzibą w G.

przeciwko **M. D.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego M. D. na rzecz powoda (...) spółki akcyjnej z siedzibą w G. kwotę 11 751,81 złotych (jedenaście tysięcy siedemset pięćdziesiąt jeden złotych osiemdziesiąt jeden groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot:

- 257,53 złotych za okres od dnia 08 sierpnia 2017 roku do dnia zapłaty,
- 261,92 złotych za okres od dnia 08 września 2017 roku do dnia zapłaty,
- 225,64 złotych za okres od dnia 10 października 2017 roku do dnia zapłaty,
- 2,35 złotych za okres od dnia 11 października 2017 roku do dnia zapłaty,
- 11 004,37 złotych za okres od dnia 15 lipca 2017 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego M. D. na rzecz powoda (...) spółki akcyjnej z siedzibą w G. kwotę 3 917 złotych (trzy tysiące dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 800/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 27 września 2018 roku powód (...) spółka akcyjna z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanego M. D. kwoty 11 751,81 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot: 257,53 złotych za okres od dnia 08 sierpnia 2017 roku do dnia zapłaty, 261,92 złotych za okres od dnia 08 września 2017 roku do dnia zapłaty, 225,64 złotych za okres od dnia 10 października 2017 roku do dnia zapłaty, 2,35 złotych za okres od dnia 11 października 2017 roku do dnia zapłaty i 11 004,37 złotych za okres od dnia 15 lipca 2017 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 05 października 2015 roku zawarł z pozwanym umowę o świadczenie usług dystrybucji energii elektrycznej do obiektu zlokalizowanego przy (...) (...) w G..

W związku z wykonywaniem powyższej umowy powód wystawił pozwanemu faktury: numer (...) i wezwał go do ich zapłaty, jednakże bezskutecznie.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 11 lutego 2019 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNC 6753/18 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany M. D. domagał się oddalenia powództwa i wskazał, że należność objęta pozwem wynika z faktur wystawionych w związku z zużyciem energii elektrycznej w lokalu przy (...) (...) 68 w G.. Pozwany przyznał, że wynajmował ten lokal od współników spółki cywilnej Bar (...) cywilna z siedzibą w G., tj. M. W. (1) i K. P.. Po zakończeniu umowy najmu tego lokalu w dniu 03 czerwca 2016 roku lokal ten został zwrócony wynajmującemu, co znajduje potwierdzenie w protokole zdawczo – odbiorczym. Po dacie zwrotu lokalu pozwany zaś nie przebywał w lokalu ani nie pobierał energii elektrycznej.

Nadto pozwany wskazał, że wynajmujący zobowiązali się do przepisania liczników energii elektrycznej oraz do dopełnienia wszelkich formalności związanych z podpisaniem nowej umowy z dostawcą energii i pozwany nie miał żadnych podstaw do tego, by wątpić w spełnienie zobowiązania przez wynajmujących tym bardziej, że przez kolejne 11 miesięcy pozwany nie otrzymywał faktur z tytułu zużycia energii elektrycznej. Niespodziewanie pod koniec sierpnia 2017 roku pozwany otrzymał zbiorczą fakturę, przy czym jak się okazało, niewystawianie faktur związane było z awarią systemu informatycznego powoda.

Pismem z dnia 05 września 2017 roku pozwany wezwał powoda do natychmiastowego zdjęcia liczników energii elektrycznej i rozwiązania umowy. Następnie w dniu 12 września 2017 roku pozwany wystosował reklamację wobec powoda. Pozwany podniósł, iż gdyby faktury przesyłane były terminowo, pozwany powziąłby wiedzę, że właściciele lokalu nie dopełnili obowiązku przepisania liczników i mógłby w porę zareagować. W odpowiedzi powód wskazał, iż obciążenie pozwanego z tytułu zużycia energii elektrycznej za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia 25 września 2017 roku jest zasadne.

Pozwany podniósł nadto, iż obciążenie pozwanego kosztami zużycia energii dostarczanej do lokalu, w którym pozwany nie przebywał jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, a w szczególności zasadą sprawiedliwości, lojalności i rzetelności.

Pozwany M. D. wniósł o zawezwanie w charakterze interwenientów ubocznych po stronie pozwanej byłych współników spółki cywilnej pod firmą Bar (...) spółka cywilna – K. P. oraz M. W. (1), przy czym postanowieniem z dnia 12 kwietnia 2019 roku (k. 58 akt) Sąd odmówił ich przypozwania na podstawie art. 505⁴ § 1 k.p.c., albowiem sprawa podlegała rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym, w którym m. in. nie stosuje się przepisów art. 75-85 k.p.c.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. D. od dnia 07 lutego 2012 roku prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...). Pełnomocnikiem M. D. (w pełnym zakresie prowadzenia spraw) jest J. D..

Od dnia 21 października 2016 roku działalność gospodarcza M. D. pozostaje zawieszona.

wydruk z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej – k. 24-26 akt

W dniu 05 października 2015 roku M. D. zawarł z (...) spółką akcyjną z siedzibą w G. umowę o świadczenie usług dystrybucji energii elektrycznej do lokalu znajdującego się w G. przy (...) (...) 68. W umowie wskazano, że przyłączy odbiorcy posiada numer (...).

Sprzedawcą energii elektrycznej do powyższego lokalu był (...) spółka akcyjna z siedzibą w G..

Lokal położony w G. przy (...) (...) 68 był wynajmowany przez M. D. od M. W. (1) i K. P. prowadzących działalność w formie spółki cywilnej pod firmą Bar (...) spółka cywilna K. P., M. W. (1).

umowa o świadczenie usług dystrybucji – k. 9-10 akt, załącznik (oświadczenie odbiorcy) – k. 11-12 akt

W dniu 03 czerwca 2016 roku M. D. zwrócił M. W. (1) i K. P. prowadzącym działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod firmą Bar (...) spółka cywilna K. P., M. W. (1) wynajmowany lokal znajdującego się w G. przy (...) (...) 68 w związku z rozwiązaniem umowy najmu tegoż lokalu. Spisano wówczas także stan licznika energii elektrycznej.

protokół zdawczo – odbiorczy – k. 53-54 akt, zeznania świadka J. D. – protokół rozprawy z dnia 11 września 2019 roku – k. 81-83 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:01:40-00:15:01)

W związku z tym, że M. D. wynegocjował korzystne warunki zakupu energii elektrycznej od (...) spółki akcyjnej z siedzibą w G. w dniu zdania lokalu K. P. i M. W. (1) ojciec M. W. (2) D. zaproponował „przejęcie” przez nich tej umowy. Kilka dni później Z. W. poinformował, że K. P. i M. W. (1) nie zdecydowali się na to i że powrócą do zakupu energii elektrycznej od (...) spółki akcyjnej z siedzibą w G., w związku z czym przepiszą licznik energii elektrycznej.

Ani J. D. ani W. D. nie składali w imieniu M. D. oświadczenia o rozwiązaniu umowy o dystrybucję energii elektrycznej zawartej w dniu 05 października 2015 roku z (...) spółką akcyjną z siedzibą w G.. Nie sprawdzili także, czy istotnie licznik energii elektrycznej został przepisany na właścicieli lokalu, przy czym uznali, że tak się stało, skoro M. D. nie otrzymywał żadnych faktur od (...) spółki akcyjnej z siedzibą w G..

zeznania świadka W. D. – protokół rozprawy z dnia 11 września 2019 roku – k. 81-83 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:15:01-00:25:01), zeznania świadka J. D. – protokół rozprawy z dnia 11 września 2019 roku – k. 81-83 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:01:40-00:15:01)

W dniu 30 czerwca 2017 roku (...) spółka akcyjna z siedzibą w G. wystawił na rzecz M. D. fakturę numer (...) dokumentującą koszty usługi dystrybucji energii elektrycznej do lokalu znajdującego się w G. przy (...) (...) 68 w okresie od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia 23 czerwca 2017 roku na kwotę 11 004,37 złotych brutto, z terminem płatności do dnia 14 lipca 2017 roku.

faktura – k. 16 akt

W dniu 24 lipca 2017 roku (...) spółka akcyjna z siedzibą w G. wystawił na rzecz M. D. fakturę numer (...) dokumentującą koszty usługi dystrybucji energii do lokalu znajdującego się w G. przy (...) (...) 68 w okresie od dnia 24 czerwca 2017 roku do dnia 24 lipca 2017 roku na kwotę 257,53 złotych brutto, z terminem płatności do dnia 07 sierpnia 2017 roku.

faktura – k. 17 akt

W dniu 24 sierpnia 2017 roku (...) spółka akcyjna z siedzibą w G. wystawił na rzecz M. D. fakturę numer (...) dokumentującą koszty usługi dystrybucji energii do lokalu znajdującego się w G. przy (...) (...) 68 w okresie od dnia 25 lipca 2017 roku do dnia 24 sierpnia 2017 roku na kwotę 261,92 złotych brutto, z terminem płatności do dnia 07 września 2017 roku.

faktura – k. 20 akt

Po otrzymaniu powyższych faktur pismem z dnia 30 sierpnia 2017 roku J. D. w imieniu M. D. wezwała M. W. (1) i K. P. do natychmiastowego przepisania liczników energii elektrycznej w lokalu, który został zwrócony w dniu 03 czerwca 2016 roku.

Pismem z dnia 05 września 2017 roku J. D. w imieniu M. D. zwróciła się do (...) spółki akcyjnej z siedzibą w G. o rozwiązanie umowy dystrybucji energii elektrycznej z dnia 05 października 2015 roku wskazując, że od dnia 03 czerwca 2016 roku liczniki znajdujące się w wynajmowanym lokalu w G. przy (...) (...) 68 zostały wydane właścicielom lokalu prowadzącym działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Bar (...) spółka cywilna K. P., M. W. (1).

pismo – k. 52 akt, pismo – k. 51 akt zeznania świadka W. D. – protokół rozprawy z dnia 11 września 2019 roku – k. 81-83 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:15:01-00:25:01), zeznania świadka J. D. – protokół rozprawy z dnia 11 września 2019 roku – k. 81-83 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:01:40-00:15:01)

Pismem z dnia 12 września 2017 roku J. D. w imieniu M. D. zwróciła się z reklamacją do (...) spółki akcyjnej z siedzibą w G. wskazując, że w dniu 31 grudnia 2015 roku umowa najmu lokalu została rozwiązana, a w dniu 03 czerwca 2016 roku będący przedmiotem najmu lokal znajdujący się w G. przy (...) (...) 68 został zwrócony wynajmującemu. W piśmie wskazano, że pod koniec sierpnia 2017 roku M. D. niespodziewanie otrzymał faktury za okres, w którym nie pobierał energii elektrycznej w tym lokalu, a ponadto gdyby faktury zostały wysłane terminowo (co miesiąc), to wcześniej można by było dopełnić formalności związanych z wyrejestrowaniem liczników.

pismo – k. 50 akt

W dniu 24 września 2017 roku (...) spółka akcyjna z siedzibą w G. wystawił na rzecz M. D. fakturę numer (...) dokumentującą koszty usługi dystrybucji dla energii elektrycznej do lokalu znajdującego się w G. przy (...) (...) 68 w okresie od dnia 25 sierpnia 2017 roku do dnia 23 września 2017 roku na kwotę 225,64 złotych brutto, z terminem płatności do dnia 09 października 2017 roku.

faktura – k. 18 akt

W dniu 26 września 2017 roku (...) spółka akcyjna z siedzibą w G. wystawił na rzecz M. D. fakturę numer (...) dokumentującą koszty usługi dystrybucji energii elektrycznej do lokalu znajdującego się w G. przy (...) (...) 68 w okresie od dnia 24 września 2017 roku do dnia 25 września 2017 roku na kwotę 2,35 złotych brutto, z terminem płatności do dnia 10 października 2017 roku.

faktura – k. 19 akt

W dniu 15 marca 2018 roku (...) spółka akcyjna z siedzibą w G. wezwał M. D. do zapłaty kwoty 11 751,81 złotych tytułem faktur o numerach: (...). Przesyłka zawierające powyższe wezwanie została odebrana w dniu 03 marca 2018 roku.

wezwanie do zapłaty wraz z dowodem odbioru – k. 21-23 akt

Pismami z dnia 17 września 2018 roku i z dnia 21 września 2018 roku M. D. wezwał M. W. (1) i K. P. do zapłaty kwoty 28 598,47 złotych tytułem zwrotu kosztów, jakimi został obciążony w związku ze sprzedażą i dystrybucją energii elektrycznej do lokalu znajdującego się w G. przy (...) (...) 68.

wezwania – k. 46-49 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których prawdziwość nie była przez nie kwestionowana i które nie budziły wątpliwości Sądu co do swej wiarygodności, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary. Pozostałe dokumenty zgromadzone w aktach sprawy nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnosiły do sprawy żadnych nowych, istotnych okoliczności.

Sąd ustalając stan faktyczny oparł się również na zeznaniach świadków J. D. i W. D. uznając je za wiarygodne i znajdujące potwierdzenie w dokumentach zgromadzonych w aktach sprawy, w tym korespondencji kierowanej do M.

W. (1) i Z. P. na przedprocesowym etapie postępowania. Dokonując jednakże oceny doniosłości podnoszonych przez świadków okoliczności związanych z zobowiązaniem się M. W. (1) i Z. P. do „przepisania liczników”, a więc przejęcia praw i obowiązków pozwanego wynikających z zawartej przez niego z powodem umowy z dnia 05 października 2015 roku, czy niewykonania przez nich tego zobowiązania, Sąd miał na uwadze, że okoliczności te rodzić mogą jedynie skutki w stosunkach między pozwanym a właścicielami lokalu, nie wpływają jednakże w żaden sposób na obowiązek zapłaty wynikający ze spełniania przez powoda jego świadczenia do dnia 25 września 2017 roku (tj. do dnia rozwiązania umowy z pozwanym jako konsekwencji oświadczenia pozwanego z dnia 05 września 2017 roku), o czym szerzej w poniższej części uzasadnienia.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 11 września 2019 roku Sąd pominął dowód z zeznań stron, albowiem pozwany i osoby uprawnione do reprezentowania powoda, mimo prawidłowego wezwania, nie stawily się na rozprawę i nie usprawiedliwiły swojej nieobecności.

W ocenie Sądu powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie powód (...) spółka akcyjna z siedzibą w G. domagając się od pozwanego M. D. kwoty 11 751,81 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od poszczególnych kwot za wskazane w pozwie okresy, swoje roszczenie wywodził z łączącej strony umowy, której przedmiotem była dystrybucja energii elektrycznej do lokalu położonego w G. przy (...) (...) 68.

Kierując zarzuty przeciwko żądaniu pozwu pozwany wskazał, iż od dnia 03 czerwca 2016 roku nie zajmował lokalu znajdującego się w G. przy (...) (...) 68, dlatego też nie jest odpowiedzialny za zapłatę należności za usługi dystrybucyjne energii elektrycznej doprowadzanej do tego lokalu.

Zgodnie z treścią art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku Prawo energetyczne (tekst jednolity: Dz. U. z 2019 roku, poz. 755) dostarczanie energii elektrycznej odbywa się na podstawie umowy sprzedaży lub umowy przesyłowej. Jednocześnie ustawodawca dopuścił możliwość dostarczania energii na podstawie jednej umowy zawierającej postanowienia umowy sprzedaży i umowy o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji paliw lub energii, zwanej umową kompleksową (art. 5 ust. 3 cytowanej ustawy).

W niniejszej sprawie powód swoje roszczenie wywodził nie z umowy kompleksowej, lecz z odrębnej umowy, której przedmiotem było zapewnienie infrastruktury technicznej pozwalającej na dystrybuowanie kupowanej przez pozwanego energii. Sąd podziela przy tym pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 09 marca 2004 roku (sygn. akt III SK 18/04), w którym wskazano, że umowa przesyłowa jest nazwaną umową o świadczenie usług. Uregulowana jest ona bowiem „innymi przepisami” w rozumieniu art. 750 k.c., a więc stosuje się do niej odpowiednio przepisy o zleceniu tylko w zakresie nieuregulowanym ustawą z dnia 10 kwietnia 1997 roku Prawo energetyczne (tekst jednolity: Dz. U. z 2019 roku, poz. 755) i przepisami wykonawczymi do tej ustawy.

Poza sporem pozostawało, że pozwany M. D. w dniu 05 października 2015 roku zawarł umowę o świadczenie usług dystrybucji energii elektrycznej z powodem (...) spółką akcyjną z siedzibą w G. w związku ze sprzedażą energii elektrycznej do lokalu znajdującego się w G. przy (...) (...) 68. Zgodnie z treścią umowy obowiązkiem powoda było zapewnienie infrastruktury technicznej pozwalającej na dostawę energii elektrycznej do określonego w umowie punktu, zaś obowiązkiem pozwanego była zapłata należności. Dopiero w związku z wymianą zgodnych oświadczeń woli pomiędzy stronami tej umowy doszło do rozwiązania węzła obligacyjnego obciążającego pozwanego obowiązkiem zapłaty za świadczone przez powoda usługi. Obowiązek ten bowiem ciążył na pozwanym dopóki strony wiązała umowa. Umowa zaś została rozwiązana dopiero oświadczeniem złożonym w dniu 05 września 2017 roku i to z upływem przewidzianego w umowie okresu wypowiedzenia. Do tego czasu zatem to pozwany ponosił odpowiedzialność za zapłatę za świadczone przez powoda usługi przesyłu energii elektrycznej do lokalu znajdującego się w G. przy (...) (...) 68. Słusznie podnosi przy tym bowiem powód, że istotna dla sprawy jest data zakończenia umowy z pozwanym, a nie okres, w którym pozwany pozostawał faktycznym najemcą lokalu użytkowego, do którego świadczone były usługi dystrybucji energii. Jednocześnie zauważyć należy, że w niniejszym procesie powód domagał się zapłaty za usługę dystrybucji świadczoną w okresie od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia 25 września 2017 roku, w tym

w kwocie 11 004,37 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia 23 czerwca 2017 roku, przy czym okoliczność niewywiązania się przez właścicieli lokali z przyjętego obowiązku „przepisania licznika” (zawarcia nowej umowy, czy przejścia praw i obowiązków z umowy zawartej przez pozwanego), jak też okoliczność przesłania jednej faktury obejmującej znaczny okres, pozostaje bez wpływu na obowiązek pozwanego. To bowiem na pozwanym ciążył obowiązek wypowiedzenia umowy zawartej z powodem i do czasu złożenia oświadczenia o jej wypowiedzeniu albo do czasu zawarcia umowy z nowym odbiorcą, to pozwany ponosi odpowiedzialność wobec powoda za zapłatę należnego mu wynagrodzenia.

Pozwany nie kwestionował przy tym przyjętych przez powoda czynników ekonomicznych, które miały przełożenie na wysokość należności skalkulowanych na fakturach. Dlatego Sąd ocenił, iż powód udowodnił swoje roszczenie także co do wysokości.

Jednocześnie wskazać należy, że jak już zasygnalizowano powyżej, w niniejszej sprawie sprzedaż i dystrybucja energii nie odbywały się na podstawie jednej kompleksowej umowy, tylko na podstawie dwóch odrębnych umów – umowy o świadczenie usług przesyłu energii elektrycznej (dystrybucji) zawartej z powodem oraz umowy o sprzedaż energii elektrycznej zawartej – jak wynikało z zeznań świadków – z (...) spółką akcyjną z siedzibą w G.. I to – jak wskazał świadek W. D., z uwagi na wynegocjowanie z tym podmiotem korzystnych cen zakupu energii elektrycznej – przejścia praw i obowiązków w stosunkach z tym podmiotem dotyczyć miało zobowiązanie M. W. (1) i K. P., którzy ostatecznie zdecydowali się na inny podmiot – jak wskazał świadek – E. (a co może oznaczać (...) spółkę akcyjną w G. zajmującą się sprzedażą energii). Zmiana zatem kupujących w stosunkach z (...) spółką akcyjną z siedzibą w G. (sprzedawcą energii) nie prowadziłaby automatycznie do analogicznej zmiany w stosunkach z podmiotem dystrybuującym energię elektryczną (powodem). Dla powoda bowiem do czasu rozwiązania umowy lub zawarcia umowy dystrybucji z innym podmiotem, stroną umowy był pozwany. Sąd miał przy tym na uwadze, że ewentualne niewykonanie zobowiązania przez M. W. (1) i K. P. rodzić może jedynie skutki w stosunkach między nimi a pozwanym, nie wpływa jednakże w żaden sposób na obowiązek zapłaty wynikający ze spełniania przez powoda jego świadczenia do dnia 25 września 2017 roku (tj. do dnia rozwiązania umowy z pozwanym jako konsekwencji oświadczenia pozwanego z dnia 05 września 2017 roku),

Odnosząc się natomiast do zarzutu nadużycia prawa godzącego w zasadę sprawiedliwości, lojalności i rzetelności kupieckiej, to Sąd nie dopatrywał się w okolicznościach faktycznych sprawy nadużycia prawa przez powoda.

Nie jest bowiem w żadnej mierze niesprawiedliwe żądanie powoda zapłaty za usługę rzetelnie świadczoną przez niego przez cały okres związania stron umową. Kwestia niedopełnienia obowiązku w zakresie „przepisania licznika” przez właścicieli lokalu nie obciąża powoda, tylko właścicieli lokalu, którzy postąpili nielojalnie i ma ewentualnie znaczenie w jego stosunkach z pozwanym – jak już to wskazano wyżej, relacje te pozostają jednak prawnie irrelevantne dla oceny żądania zapłaty przez powoda w kontekście art. 5 k.c. W ocenie Sądu powodowi nie można postawić zarzutu naruszenia zasad współżycia społecznego, w tym obowiązujących w obrocie kupieckim. Powód bowiem nie miał obowiązku sprawdzania, kto korzysta z usługi świadczonej na podstawie zawartej umowy przesyłu, dopóki ona trwała i nie została wypowiedziana. W tym zaś okresie powód świadczył swoje usługi i to prawidłowo, a więc nie sposób przypisać mu jakiegokolwiek nadużycia prawa w żądaniu za to wynagrodzenia podkreślając raz jeszcze, że to nie zachowanie powoda było nielojalne. Przejawem zaś nielojalności w żadnej mierze nie może być w ocenie Sądu przesłanie pozwanemu faktury obejmującej znaczny okres, wskutek czego pozwany pozostawał w przeświadczeniu, że nie jest już związany umową z powodem i co uniemożliwiło mu wcześniejszą reakcję – złożenie oświadczenia o wypowiedzeniu umowy (na marginesie wskazać należy, że reklamację z dnia 12 września 2017 roku pozwany skierował do (...) spółki akcyjnej z siedzibą w G., a więc do sprzedawcy energii). To pozwany jako przedsiębiorca winien wykazać należyta staranność i to w podwyższonym zakresie w dbałości o swoje sprawy, w tym o rozwiązanie zawartych z kontrahentami umów. Pozwany zaś nie tylko nie rozwiązał umowy z powodem po zdaniu lokalu, ale polegając na wyłącznie ustnych zobowiązaniach M. W. (1) i K. P. i nie dociekając, czy zrealizowali oni swoje zobowiązanie, staranności tej nie dochował.

W świetle powyższego Sąd w punkcie pierwszym wyroku na podstawie art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku Prawo energetyczne (tekst jednolity: Dz. U. z 2019 roku, poz. 755) w zw. z art. 750 k.c. w zw. z art. 4 i art. 7 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2019 roku, poz. 118) zasądził od pozwanego M. D. na rzecz powoda (...) spółki akcyjnej z siedzibą w G. kwotę 11 751,81 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot: 257,53 złotych za okres od dnia 08 sierpnia 2017 roku do dnia zapłaty, 261,92 złotych za okres od dnia 08 września 2017 roku do dnia zapłaty, 225,64 złotych za okres od dnia 10 października 2017 roku do dnia zapłaty, 2,35 złotych za okres od dnia 11 października 2017 roku do dnia zapłaty i 11 004,37 złotych za okres od dnia 15 lipca 2017 roku do dnia zapłaty.

W punkcie drugim wyroku stosownie do treści art. 98 k.p.c., Sąd zasądził od pozwanego jako strony przegrywającej na rzecz powoda zwrot poniesionych przez niego kosztów procesu w łącznej kwocie 3 917 złotych obejmujących opłatę sądową od pozwu w kwocie 300 złotych, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3 600 złotych i opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

- (...)

- (...)

- (...)

2. (...)

3. (...)

4. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 17 października 2019 roku